

«...»
...
...».

پس روشن است که بزرگ دانستن گناه نوعی نفرت و ناخشنودی از گناه را در قلب انسان ایجاد میکند، و همین حالت است که از ارتکاب مجدد باز میدارد اما وقتی گناه تحقیر شود و بی اهمیت جلوه داده شود تاریکی قلب را فراگرفته و درحقیقت گنهکار یکنوع انس و الفتی با آن برقرار می کند که نمی تواند آنرا ترک نماید. امام صادق (ع) میفرمایند: حضرت رسول (ص) فرمودند:

«...»
... :
... :
...».

چنانچه بیان شد هر گناهی آثار خود را به همراه دارد و بطور کلی ، عدم افزایش معرفت، عدم استجابت دعا، عدم آرامش و آسایش، عامل تغییر نعمتها از آثار اصلی گناهان هستند که هرکدام در مرحله ای دیگر آسیبهای زیانبار دیگر را بر انسان وارد کرده و بالاخره موجب بدبختی وی در دنیا و عقبی خواهد شد.